

## POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku A. W.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.  
o prawo do emerytury,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 sierpnia 2015 r.,  
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 29 kwietnia 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2013 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. – w sprawie A. W. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. o prawo do emerytury – zmienił zaskarżoną odwołaniem wnioskodawcy decyzję organu rentowego z dnia 21 grudnia 2012 r. i przyznał A. W. prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od daty nabycia uprawnień 24 lutego 2012 r.

Wyrok Sądu Okręgowego organ rentowy zaskarżył apelacją. Wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego i oddalił odwołanie.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego wnioskodawca zaskarżył skargą kasacyjną. Skargę oparto na obydwu podstawach kasacyjnych określonych w art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Wskazano, że skarga kasacyjna jest „oczywiście uzasadniona, jako że w przedmiotowej sprawie za pomocą środków dowodowych znanych i dopuszczonych przez ustawę, zostało wykazane iż ubezpieczony spełnił przewidziane w przywołanych wyżej przepisach emerytalnych przesłanki do nabycia uprawnienia do wcześniejszej emerytury. Mając na uwadze powyższe a także cel ustawodawcy, jakim było i jest umożliwienie pracownikom zatrudnionym w warunkach szczególnie niekorzystnych dla ich zdrowia, wcześniejsze aniżeli to wynika z norm ogólnych, zaprzestanie świadczenia pracy, ubezpieczonemu – który legitymuje się wymaganym okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy – prawo takie przysługuje.

Ponadto, w przedmiotowej sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, w zakresie nadawania rangi i ustalania przez sądy hierarchii dowodów, w oparciu o które ustalają stan faktyczny i wydają rozstrzygnięcie. W szczególności należy wskazać, iż poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie wywołuje kwestia wzajemnych relacji między zebranymi w sprawie dowodami z dokumentów a zeznaniami świadków w sytuacji, gdy każdy z ww. środków dowodowych może prowadzić do odmiennych, jeśli nie sprzecznych ustaleń. Wprawdzie zgodnie z dyspozycją art. 473 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego, w postępowaniu w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron, a Sąd Najwyższy kilkakrotnie wypowiadał się w kwestii równej mocy dowodowej dowodów z dokumentów i dowodu z zeznań świadków, to w dalszym ciągu orzekające w takich sprawach sądy, przyjmują prymat tych pierwszych i tego co w nich stwierdzone, pomijając lub marginalizując znaczenie informacji i oświadczeń wiedzy przekazanych przez przesłuchiwaną w sprawie świadków”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że „w przedmiotowej sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów” (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego skarżący – opierając wniosek o przyjęcie jego skargi do rozpoznania na przyczynie przyjęcia skargi określonej w przepisie art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. – powinien określić, które przepisy wymagają wykładni, ale także wskazać, na czym polegają poważne wątpliwości związane ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Konieczne jest opisanie tych wątpliwości, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Jeżeli zaś skarżący powołuje się na rozbieżności w orzecznictwie sądowym, to zobowiązany

jest przytoczyć te rozbieżne orzeczenia Sądów, przy czym musi wykazać, że występująca w nich rozbieżność ma swoje źródło w różnej wykładni przepisu albo wykazać, że wykładnia dokonana przez Sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2008 r., II CSK 21/08, LEX nr 794605). Chodzi przy tym o rozbieżności w wykładni przepisu prawa, a nie o rozbieżności w jego zastosowaniu. Ponadto, ze względu na publiczne cele, jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2012 r., III SK 15/12, LEX nr 1228636 oraz z dnia 19 października 2012 r., III SK 13/12, LEX nr 1228618).

Autorka rozpatrywanej skargi przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. wiąże z potrzebą wykładni przepisu prawa procesowego – art. 473 § 1 k.p.c. Nie przedstawia jednak odpowiedniej jurydycznej argumentacji, którą wykazałaby, że istnieje potrzeba wykładni wskazanego w uzasadnieniu wniosku przepisu prawa procesowego; nie przedstawia także rozbieżności w orzecznictwie sądowym dotyczących powołanego przepisu. Zamiast tego uzasadnienie wniosku w omawianym zakresie oparte jest na założeniu, że Sąd drugiej instancji zdyskwalifikował w nieuprawniony sposób – jak to się określa we wniosku automatycznie pominął – dowód z zeznań świadków i dał prymat dowodom z dokumentów. Taka – sugerowana w uzasadnieniu wniosku – sytuacja nie miała miejsca. Sąd drugiej instancji uwzględnił w swojej ocenie materiału dowodowego sprawy w ramach oceny określonej w art. 233 § 1 k.p.c. cały zespół dowodów, w tym akta osobowe wnioskodawcy, a także zeznania świadków. Uwzględniając w swojej ocenie zeznania świadków szczegółowo przedstawił w uzasadnieniu swojego wyroku, dlaczego – odmiennie niż Sąd pierwszej instancji – odmówił wiarygodności tym zeznaniom.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest

oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364). W niniejszej sprawie stan taki nie występuje. Przede wszystkim autorka skargi swoich twierdzeń o oczywistej zasadności jej skargi nie wiąże z żadnym przepisem prawa. Ponadto twierdzenia o oczywistej zasadności skargi oparte są na założeniu, że „w przedmiotowej sprawie za pomocą środków dowodowych znanych i dopuszczonych przez ustawę, zostało wykazane, iż ubezpieczony spełnił” przesłanki prawa do spornego świadczenia emerytalnego. Takie gołosłowne twierdzenie jest w istocie prostym zaprzeczeniem stanowisku zaskarżonego wyroku; nie przekonuje o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.